

Zamyšlení k prvnímu čtení

V 6. stol. př. Kr. je Izrael ve vyhnanství v Babylonii. Ezechiél nejprve vysvětlil, proč tragické události nastaly. Nevěrnost Izraele byla již nesnesitelná. Ale nyní Bůh vyhláší milost (kap. 33-39). 34. kapitola kritizuje špatné pastýře, kteří místo ovcí pásli sebe. Proto se Hospodin sám stane pastýřem lidu...

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovcemi, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly.“ (Ez 34,11-12,15-17)

Z dnešního evangelia

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojdte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zlořeční, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“ (Mt 25,31-46)

Zamyšlení

Scéna z evangelia vyvolává mnoho představ: Kolikrát v životě jsme něco přehlédli, nezaznamenali... a co když opomenutým byl právě Pán? Projdeme i my přísným soudem? Kladené otázky

však nemusí odpovídat záměru evangelia! Proto nám teologové zařadili k evangeliu první čtení. Tento Pán z evangelia je současně i pravý pastýř, na kterého po staletí Izrael čeká. Nejde o kamaráda z protější ulice ani mocipána z pohádek. Ježíš je především Bůh, který se sklání k člověku, aby ho zachránil a přivedl do blízkosti milujícího Otce! Jsme v tomto smyslu „všichni povolání k životu“! V Boží blízkosti však nemůže existovat žádné zlo, hřích, neláska. Proto neobstojí „ti po levici“. To nejsou slabí lidé, kteří se někde zmýlili či ve slabosti chybili! Zde jde o ty, kteří odmítli milovat blízké, kteří žijí pro sebe a nikoli pro druhé, jejichž cílem je v posledku smrt. Proto je smrt jako poslední položena pod nohy Králi života. Dnes se můžeme rozhodnout pro Krále a s ním se radovat z vítězství života. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Otče, jsem Tvůj a v Tobě žiji.

V Tobě se rozplývám a Tobě toužím sloužit.

Ty jsi mé světlo, můj zdroj poznání.

Stůj se mnou, prosím, ruku v ruce

a děti své, které přicházejí budou,

se mnou hleď a napravuj k obrazu svému.

Požehnaní své dej nám, Pane,

a Tvá svatá vůle, ne má, ať se stane.

Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.

R. I. P.

Ať odpočinou v pokoji. Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Co je duše tělu, to jsou křesťané světu.
- Všechno v tomto světě pomíjí, jen povolání člověka k lásce přetrvává do věčnosti. Proto je tak důležité ho objevit a žít.
- Jsou chvíle, kdy člověk zaslechne hlubší touhu svého srdce a zjistí, že ho nic stvořeného nenaplní.

VÁCLAV

 Č. 38. (2017)

26.11. 2017

Slavnost Ježíše Krále

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30
	St – v 16.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 16.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00

Modlitební skupina Út v 15.30 na faře

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 26.11. 2017 v 9.00 za † mons. Antonína Bradnu
Sulejovice **v 10.30**
Ne 3.12. 2017 v 9.00 za † tatínka Leopolda
Sulejovice **v 10.30**

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

263. Proč je manželství nerozlučitelné?

Manželství je nerozlučitelné z trojího důvodu. Za prvé proto, že vzájemné a bezvýhradné odevzdávání odpovídá samé podstatě lásky; za druhé proto, že je obrazem bezpodmínečné Boží věrnosti vůči stvoření; za třetí proto, že představuje Kristovo odevzdání se církvi, které sahá až po smrt na kříži.

V době, kdy na mnoha místech dosahuje rozvodovost více než padesáti procent ze všech uzavřených manželství, je každé věrně trvající manželství velkým znamením – v konečném důsledku znamením Boha. Na této zemi, kde je mnohé tak relativní, by lidé měli věřit v Boha, který jediný je absolutní. Proto je tak nesmírně důležité všechno, co není relativní; někdo, kdo říká absolutně jen pravdu nebo kdo zachovává absolutní věrnost. Absolutní věrnost v manželství nese svědčí v první řadě o lidském výkonu, nýbrž o Boží věrnosti, a to i tehdy, když na Boha v každém ohledu zapomínáme a zrazujeme ho. Uzavřít církevní manželství znamená důvěřovat více v Boží pomoc než ve vlastní zásobu lásky.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

26. listopadu – připomínka sv. Silvestra Gozzoliniho

„JÁ JSEM, CO BYL ON A CO ON JE, BUDU I JÁ“

Narodil se asi roku 1177 v italském Osimo, asi 15 km od pobřežního, provinčního města Ancona. Byl synem právníka Gisleria Guzzoliniho, který jako stoupenec ghibellinů podporoval císaře.

Ve dvaceti letech odešel do Boloně studovat práva, jak si přál otec. V této profesi ale nenacházel naplnění, jaké by ho mohlo uspokojit. Zanechal tohoto studia a odešel na univerzitu do Padovy, kde vystudoval teologii. Po dokončení doktorátu se v r. 1208 vrátil a jeho nahněvaný otec s ním dlouho nechtěl mluvit. Biskup z Osima mu později udělil nižší svěcení a titul kanovníka katedrály, v níž pak působil jako kazatel. Kněžské svěcení Silvestr přijal až roku 1217. Mimo jiné hájil práva církve a katedrály proti snahám městských konšelů.

V padesáti letech se u hrobu slavného příbuzného hlouběji zamyslel nad marností světa. Uvědomil si: „Já jsem, co byl on a co on je, budu i já.“ – Tato úvaha o tom, že také on jednou zemře ...a co potom? Změnila zcela pořadí hodnot v jeho životě a vedla ho na asketickou cestu kajícníka. Odešel od přátel a známých do horské oblasti Marche, kde se v Grotta Fucile usadil v jeskyni, která prý bývala doupětem lupičů a zde žil po tři roky jako poustevník, ponořen do modlitby. Touha po životě s Bohem proměňovala jeho srdce, rozněcovala v něm Boží lásku. Od Božího Ducha byl pak naplněn charismatickými dary.

Hovoří se o tom, že v roce 1228 se o Silvestrovi dověděli dva dominikáni, kteří jako papežští vyslanci konali návštěvu duchovních v oblasti Marche. Vyhledali ho a užasli nad jeho

spiritualitou. V roce 1230, prý na základě zjevení sv. Benedikta, požádal o přijetí do benediktinského řádu i když v zásadě nemínil opustit dosavadní poustevnický život. Odešel však asi 40 km jihozápadním směrem, na Monte Fano u Fabriana, kde založil první komunitu přísnějšího směru. Jako první z jeho žáků je jmenován Filip, k němuž se přidali další. Byl pak obviněn, že se provinil proti zákazu (z r.1215) zakládat nové řády, což snadno jako benediktin vyvrátil. Musel však kvůli tomu v r. 1245 obhajovat své dílo v Římě, kde vzbudil všeobecný obdiv a úctu. Papež Inocenc IV. mu v červnu 1247 potvrdil pozměněnou řeholi a tím i novou větev benediktinského řádu (Ordine di S. Benedetta di Montefano), uváděnou později jako silvestrin (Congregatio Silvestrina Ordinis Sancti Benedicti - CSilvOSB).

Silvestr Guzzolini měl ve zvláštní úctě Pannu Marii, již za jedné extáze (v poustevně) spatřil v Betlémské jeskyni a později v kostele před oltářem. Zobrazení, jak mu P.Maria podává svaté přijímání, se váže k této extázi. Uvádí se také, že asi od setkání s Pannou Marií měl charisma, s nímž předpovídal budoucnost a konal zázraky. Těch bylo za jeho života údajně zaznamenáno 17 (mezi nimi uzdravení umírajícího, jemuž už kopali hrob, uzdravení slepého Hermitaga a posedlé ženy i proměnění vody ve víno) a po smrti 10 zázraků na jeho přímlovu.

Silvestr v posledních 20 letech života založil 12 klášterů, v nichž prý bylo asi 430 mnichů. Byl jejich představeným, ale z pokory odmítal titul opata a nechal se oslovovat pouze jako převor. Zemřel asi v 90 letech.

Jeho ostatky jsou uloženy v klášterním chrámu v Monte Fano. Řádové domy silvestrinů se dnes nacházejí v Itálii, v Indii, ve Spojených státech amerických, v Austrálii, na Sří Lance a Filipínách.

V roce 1598 papež Klement VIII. zařadil Silvestra Guzzoliniho mezi svěťce, jeho úctu v r.1617 potvrdil papež Pavel V. a papež Lev XIII. ji r. 1890 rozšířil na celou církev.

30. listopadu – **svátek sv. Ondřeje**, apoštola

1. prosince – nez. pam. **sv. Edmunda Kapiána**, kněze a mučedníka

3. prosince – 1. naděle adventní – posvětim vaše adventní věnce

Naprohlep (pokračování)

Je znalost symptotermální metody skutečně tak zásadní?

Pokud dojde k početí okolo 25. dne, je to 11 dnů rozdíl oproti obecnému zažitému předpokladu v gynekologických ambulancích, že k početí dochází 14. den cyklu. Na začátku těhotenství se miminko vyvíjí velice dynamicky. Pokud se jedná o 8. týden těhotenství, dítě je měřitelné na centimetry. Jiný je obraz v 6. týdnu, kdy miminko je spíš jen taková čárečka na ultrazvukovém obraze. A pak se pro údajně zamklé těhotenství zabije miminko, které jen bylo počato později. Naopak žena, která ví, jak dlouho je těhotná, se nenechá pak zmanipulovat k mylným závěrům, které může ultrazvukové vyšetření v gynekologické ambulanci přinést. Neznalost STM PPR mívá za příčinu nesprávné stanovení termínu porodu. A pak nastávají dramata na porodním sále. Žena po 40. týdnu dle ultrazvuku se v systému současného zdravotnictví ocitne pod tlakem k podstoupení vyvolání porodu. A přitom podle skutečného termínu početí zjištěného podle STM PPR žena rodí předčasně. **Jaké řešení nabídnout, pokud žena (muž) je opravdu nevléčitelně neplodná?**

Domnívám se, že skutečná neplodnost, v některé literatuře označovaná jako sterilita (oproti infertilitě, která léčitelná je), může být velikou výzvou buď k osvojení dítěte, nebo případně k naplnění svého života a manželství jiným způsobem.

Úspěšnost?

83 procent!

Připravil Adam Prentis
Zdroj: časopis Milujte se!, č.42., str. 45.

Pozvánky

Koncert při svíčkách se bude konat 26.11. 2017 od 18.00

V sobotu **2. prosince** 2017 od 14 hod. vás farnost Všech Svatých zve do DDKT v Litoměřicích na **adventní duchovní obnovu**. Povede ji P. Štěpán Smolen z Mladé Boleslavi. Tím začínáme cyklus pěti rekolekcí nazvaný „Je modlení umění?“, které se budou konat první sobotu v měsíci. Podrobný rozpis témat najdete na plakátku na nástěnce a na webových stránkách farnosti Všech Svatých.

Sbírka z 19.11. vynesla 2.631,- Kč.
Sbírka ze Dne Bible 1.654,- Kč Děkujeme

Duchovní správa Vám děkuje za vaše modlitby, přízeň, květinové a finanční dary a za úklid našeho kostela.

Pán Bůh zaplat!